

Matthew Costello & Neil Richards

De
touwtjes
in handen

Matthew Costello en
Neil Richards

De touwtjes in handen

Deel 5 in de Cherringham-serie

Vertaald door Nannie Nieland-Weits

De Fontein

1. Een schokkende ervaring

Otto Brendl schrok wakker.

Hij had gedroomd, van thuis – ver weg en lang geleden. Maar nu was hij klaarwakker. Instinctief had hij zijn hoofd opgetild, een centimeter of vijf van het kussen, zodat hij beter kon horen. Turend in de diepe duisternis probeerde hij de vormen van zijn vertrouwde slaapkamer te onderscheiden.

Hij zweette.

Van angst? vroeg hij zich af.

Nee.

Het is juli; zelfs hier in Engeland wordt het warm in juli.

Maar hij wist dat het niet de zomerhitte was die hem had gewekt. Hij had een geluid gehoord, van beneden. Het kraken van de plank in de keuken. Zijn eigen inbraakalarm, die losse plank in de vloer waar hij nooit iets aan had gedaan.

Dat was maar goed ook. Al die jaren dat hij op zichzelf was, altijd bang voor inbrekers, ook al had hij nooit iets van zijn koopwaar in huis bewaard.

Langzaam haalde hij zijn benen onder het dekbed vandaan en zette hij zijn voeten op het tapijt.

Hij greep zijn wandelstok, leunde er flink op en kwam overeind, met krakende knieën. Nu zijn ogen aan het donker begonnen te wennen, ontwaarde hij de vertrouwde vormen van de toilettafel en de halfopen deur.

Hij pakte de huissleutels van de toilettafel en sloop op zijn blote voeten door de deuropening. Op de overloop stond hij stil. Langzaam bewoog hij zijn hoofd van de ene kant naar de andere om meer te horen. Hij hield zijn adem in en spitste zijn oren om elk ongevoon geluid op te vangen.

Hij hoorde niets, maar voelde wel iets: een stroompje koele lucht in zijn nek. Het tochtte. Geen twijfel mogelijk. Er was een raam

geopend. Of een deur.

Beneden.

Dus had iemand geprobeerd binnen te komen. En misschien... waren ze nog steeds in zijn huis.

Als er inbrekers waren, zouden ze teleurgesteld worden. Ze zouden geen zilver vinden en geen goud, hoewel hij van beroep juwelier was. Hij was oud, maar gek was hij niet: in zijn cottage bewaarde hij geen kostbare voorwerpen, althans geen dingen die algemeen als waardevol beschouwd werden. In elk geval niets waar de gemiddelde dief belangstelling voor zou hebben.

Maar er waren dingen die een inbreker bijna per ongeluk mee zou nemen zonder te beseffen welke waarde ze hadden – voor Otto. Voorwerpen die – hoe zeiden ze dat ook alweer? – ‘emotionele’ waarde hadden. Een inbreker zou ze kunnen pakken, in een zak gooien en de volgende dag voor een paar pond van de hand doen in een rommelwinkel in een achterafstraatje. Zich onbewust van het verdriet dat hij ervan zou hebben.

Hij liep naar de trap, plotseling vastbesloten dat ze er niet mee weg mochten komen, wie het ook waren daar beneden. Hij voelde een vlaag woede opkomen.

‘Wie is daar?’ riep hij, de stilte doorbrekend. ‘Ik heb de politie gebeld, ze zijn onderweg.’

Zijn hand greep de gladde leuning stevig vast en hij ging zo snel mogelijk de trap af, met zijn stok op elke trede tikkend in het duister.

‘Ik weet dat jullie daar zijn,’ riep hij weer, toen hij de houten vloer van de gang bereikte.

Hij tastte naar de lichtsakelaar, drukte erop en schrok er bijna van dat het ineens licht was om hem heen. Hij verwachtte haast dat er iemand klaarstond om hem aan te vallen.

Maar de gang was leeg. Hij luisterde weer. De luchtstroom voelde hij nog steeds, maar er was niets te horen.

Hij liep geruisloos naar de keuken en deed het licht aan. De achterdeur stond op een kier.

Er moest iemand binnen geweest zijn.

Misschien waren ze er nog?

Otto wist dat hij de deur op slot had gedaan voordat hij naar bed

ging. Zoals hij elke avond had gedaan in de vierentwintig jaren sinds zijn komst naar Cherringham. Met de regelmaat van de klok – *wat had je anders verwacht van een juwelier als ik?*

Maar er was iemand het huis in geglipt terwijl hij sliep – iemand die heel slim was, want dit waren goede sloten. Waarom? Hij moest kijken hoe het met de kinderen was.

Zachtjes deed hij de achterdeur dicht, waarna hij zich omdraaide en terugliep door de gang.

‘Als jullie binnen zijn...’ riep hij weer. ‘Er is nog tijd om te ontsnappen, voordat de politie komt, en dan praten we nergens meer over.’

Hij zei dit allemaal niet alleen om de indringers te verjagen, maar vooral ook om zichzelf moed in te spreken.

Aan het eind van de gang was de huiskamer. Hij deed het licht aan en keek rond. Keurig, zoals altijd. Er was niets weg, zelfs niet de pot met munten die hij bewaarde voor de parkeerautomaat in het dorp. Hij draaide zich om en ging naar het belangrijkste vertrek in het huis: het rommelkamertje.

Hij probeerde de klink van de deur. Die was op slot – een goed teken.

Met de sleutelbos in de ene hand ging hij er met de andere zorgvuldig door tot hij de juiste sleutel vond. Hij stak hem in het slot en opende de deur.

Hij drukte op de lichtsakelaar, nog steeds op het ergste voorbereid.

En toen slaakte hij een zucht van verlichting.

Daar waren ze, op de planken, in hun met fluweel beklede kistjes: zijn poppen. Hun glazen ogen staarden naar hem terug, zonder iets te zien. In het elektrische licht leken hun kleuren nog vrolijker. Zijn Jan Klaassen, zijn Katrijn, zijn prachtig koningspaar.

Zijn kinderen waren veilig.

Wie er ook hadden ingebroken in zijn cottage, in de poppen waren ze niet geïnteresseerd. Zijn kostbare collectie, in de loop van de jaren verzameld op markten en veilingen in heel Europa, was nu waarschijnlijk duizenden ponden waard, maar dat kon alleen een expert weten. Nee, de inbrekers hadden vast gedacht goud te vinden en waren teleurgesteld vertrokken.

Hij keek rond in het kamertje. Alles was keurig netjes, precies zoals hij het altijd achterliet: de werkbank, de rollen stof, het gereedschap, de half afgemaakte poppen – het theatertje in panelen, alles klaar voor morgen. Alles in orde.

Maar de grote rieten mand op de vloer stond scheef.

Had hij die zo achtergelaten? Vast niet. Hij ging door zijn knieën en tilde langzaam het deksel op, ineens ongerust. Maar nee, er was niets om bezorgd over te zijn. Ingebed in de plooiën van gestreepte gordijnstof in felle kleuren lagen zijn oude vrienden, precies zoals het hoorde.

‘Mijn schoonheden,’ zei hij, zijn handen uitstekend om de poppen aan te raken.

Daar was Punch, met rode wangen, een grijns en een enorme neus. En Judy, lijdend, oud voor haar leeftijd. Naast hen de politieagent, altijd schreeuwend van verontwaardiging. De groene krokodil, met de tanden bloot. De worsten. De gummistok. De baby. De beul.

En de Duivel, met hoorns, grote hoektanden en een drietand, die steevast gekrijs ontlokte aan de kleintjes die bij hun moeder op schoot zaten te kijken.

‘Ik weet het, ik weet het, het is midden in de nacht,’ zei hij, terwijl hij het deksel liet zakken. ‘En we krijgen het druk morgen. Maar ik wilde zeker weten dat jullie allemaal veilig en wel zijn.’

Hij stond op, deed het licht uit en de deur op slot. Daarna ging hij nog eens door het huis om te controleren of er zich echt niemand schuilhield in een donker hoekje, waarna hij de lampen uitdeed en weer naar boven ging, naar bed.

Hij moest proberen nog wat te slapen, want hij moest vroeg op.

Maar hij voelde zich nog steeds niet op zijn gemak. Er was echt iemand binnen geweest en hoe, vroeg hij zich af, hadden ze de sloten open gekregen? Wat zochten ze? En waarom hadden ze helemaal niets meegenomen? Niet eens het jampotje met munten. Het was raadselachtig, en Otto Brendl hield niet van raadsels.

Toen niet en nu niet.

Toch was alles in orde en het zou nog een paar uur duren voordat de zon opging en de grote dag zou aanbreken.

Buiten, in de heerlijk geurende tuin, wachtte de man tot het licht in de slaapkamer uitging, waarna hij rustig wegliep over het gazon, ervoor zorgend dat hij in de schaduw bleef.

In het zwakke licht van de maan kon hij zijn voetstappen zien in het natte gras. Donkere, veelzeggende plekken waren het.

Maar dat is geen probleem. Voordat de oude man wakker wordt, zijn ze allang weg, dacht hij.

Het was allemaal goed gegaan. Er was geen hond geweest. Hij had de veiligheidsverlichting weten te vermijden. De sloten hadden geen weerstand geboden aan het gereedschap dat hij bij zich had. De oude man was pas wakker geworden nadat de klus was geklaard. En hij had de opdracht naar zijn beste kunnen uitgevoerd.

Om niet te zeggen volbracht.

Nu moest hij wachten tot de commotie voorbij was – want dat er veel commotie zou zijn, daar was hij zeker van.

Dan zou hij de boel opruimen en naar huis gaan, zonder dat iemand wist wat er was gebeurd. En dan zou deze lange reis eindelijk voorbij zijn.

Hij keerde het huis de rug toe, klom over het gaas en liep verder langs de omgeploegde akker, de heuvel op naar een bosje.

Het was zo stil die nacht.

Bij het bosje trok hij zijn oude sporttas onder een hoop bladeren vandaan, haalde er een slaapzak uit en kroop erin. Hij zou slapen tot zonsopgang. Niemand zou hem hier zien, maar vanaf de plek waar hij lag, had hij uitzicht op de vallei.

Beneden lag de cottage van de oude man er rustig bij. Verderop strekten zich, mistig in het maanlicht, velden uit in de vallei. Hij kon nog net het zilveren lint zien van de Theems, die zich door de velden slingerde, met een rijtje aangemeerde boten.

En aan de ene kant lag het dorp – eigenlijk het stadje – Cherringham, in diepe rust. Hij trok de slaapzak op tot zijn nek en viel toen ook in slaap.

2. Wat een feest, die kermis

‘Oké. Waarom zou je eigenlijk kokosnoten willen winnen?’ vroeg Jack. ‘Behalve om pina colada te maken, natuurlijk.’

Sarah wees naar de hoek van de kraam en Jack zette zijn kist kokosnoten braaf op de stapel.

‘Het is een traditie, Jack,’ zei ze. ‘Net als die kalkoenen van jullie op Thanksgiving Day en de Easter Parade. Hier doen we dit nu eenmaal.’

Jack hield zijn hoofd schuin en keek heel sceptisch.

‘Ik geloof het pas wanneer ik het zie.’

‘Vertrouw maar op mij,’ zei Sarah. ‘Daniël, wil jij de ringen pakken en Jack laten zien hoe ze neergezet moeten worden?’

Ze keek toe terwijl haar zoon – die sinds twee jaar wist hoe het eraan toeging op het zomerfeest van de basisschool – met Jack naar de auto liep om de zware ijzeren ringen en de slaghamer te halen.

Al was het een heel gedoe, telkens weer, het feest bleef voor Sarah een van de hoogtepunten van het jaar. Het dorp liet zich van zijn beste kant zien en zij was echt blij dat ze vanuit Londen was teruggekeerd naar deze landelijke omgeving.

Om de een of andere reden, die ze zich niet meer goed kon herinneren, was haar een paar jaar geleden de zorg voor de kokosnoten-werpkraam toevertrouwd. En daarna werd er gewoon van uitgegaan dat zij er altijd voor zou zorgen.

Ook weer een traditie, besepte ze.

Haar dochter Chloë was vorig jaar komen helpen, maar dit jaar had ze de leeftijd bereikt waarop een feest van de lagere school echt niet meer cool was. Sarah daarentegen genoot van de dag. De geur van pas gemaaid gras, de bedrijvigheid van ouders en onderwijzers, de race tegen de klok, de opwinding van de kinderen, die eindelijk van de school verlost waren en een eindeloze zomervakantie in het vooruitzicht hadden...

‘Ik dacht dat we dit jaar twee pond per keer zouden kunnen rekenen.

Wat vind jij daarvan, Sarah?’ hoorde ze achter zich. Ze herkende de stem meteen. ‘We hebben het geld heel hard nodig!’

Sarah draaide zich om. Daar stond mevrouw Harper, de directrice, trillend van de zenuwen. Alle kinderen waren dol op haar, maar ze kon absoluut geen orde houden. Zij stamde nog uit een periode in het onderwijs waarin liefde voor het vak belangrijker was dan organisatietalent.

‘Of is dat te veel? Ja, het is waarschijnlijk te veel. Een pond? Of anderhalve pond misschien? Wat vind jij?’ vroeg ze.

‘Als we nou eens een pond per keer vragen,’ zei Sarah met een glimlach. ‘En twee pond voor drie keer?’

‘Briljant!’ zei mevrouw Harper. ‘Net als in de supermarkt: drie halen, twee betalen. Zo zeggen ze dat toch? Of drie voor de prijs van twee? Doet er niet toe, ik moet ervandoor – er smeult iets bij het kraampje met de witte olifant en iemand moet het brandje blussen.’

En daar ging ze – naar de rij witte stalletjes aan de rand van het speelterrein.

Met nog een uur te gaan voordat het feest geopend zou worden, zag Sarah dat het geheel vorm begon te krijgen. De piste voor de hondenshow was opgezet en uit de geluidswagen schalde al muziek. De ijscowagen was open. De draaimolen voor de kleintjes maakte de eerste rondjes en het springkasteel stond klaar, opgeblazen en wel; fel oranje tekende het zich af tegen de stralend blauwe lucht.

Op het veldje recht tegenover de kokosnotenkraam had de plaatselijke brandweer alles in gereedheid gebracht voor een demonstratie, zag Sarah. En aan het poppentheater – over traditie gesproken! – werd de laatste hand gelegd door de oude Brendl. Plotseling realiseerde ze zich dat haar eigen kraam de enige was die nog niet oogde zoals het moest...

Waar waren haar helpers?

Als op commando kwamen Daniël en Jack aanlopen, likkend aan de restanten van wat twee gigantische ijshoorns geweest moesten zijn. Jack grinnikte schaapachtig naar haar.

‘Daniël heeft me kennis laten maken met de 99,’ zei hij. ‘Ijs met een staafje chocola erin. In de VS zou dit inslaan als een bom. Jullie Britten weten wel wat lekker is.’

‘We weten ook wat werken is,’ zei ze. ‘Pak die hamer nou maar en

ga aan de slag.’

Jack trok nog een dotje roze suikerspin van het stokje en stopte het in zijn mond. *Candyfloss* noemden ze het hier, wat een tikje ironisch was, want je moest beslist je tanden flossen nadat je het had gegeten.

Zodra hij klaar was met het opzetten van de kokosnotenkraam had Sarah voorgesteld dat hij zou gaan kijken wat er zoal te doen was op het dorpsfeest. En omdat hij zijn eigen dochter talloze keren had meegenomen naar een kermis met veel kitsch, kwam veel hem bekend voor.

Maar lang niet alles.

Vliegende olifanten, ezeltje-prik – natuurlijk. Maar ‘rammen met winkelwagentjes’? Echt? Ook de tombola, een soort loterij, was nieuw voor hem. Er gebeurden hier dingen die hij amper kon beschrijven, laat staan begrijpen...

‘Meneer Brennan!’

Jack draaide zich om en zag bij een van de kraampjes Tony Stan-dish staan.

‘Hé, hallo Tony,’ zei Jack. ‘Ze hebben jou zeker ook ingeschakeld?’

‘Ik zou dit voor geen goud willen missen, jongen,’ zei Tony.

Tony was een advocaat uit Cherringham die al jaren bevriend was met Sarahs familie, en Jack was hem ook als een vriend gaan beschouwen.

‘Wil je grabbelen?’ vroeg hij, gebarend naar een met stukjes papier gevulde ton. ‘Drie lootjes voor een pond. Als je nummer eindigt op een nul of een vijf, krijg je een van deze fantastische prijzen!’

Jack bekeek de tafel, die vol stond met snoepgoed, flessen wijn, bonbons, geheimzinnige pakjes met Engels gebak en... de hoofdprijs: een fles whisky.

Loterijen en prijsjes, dat kon Jack nog wel begrijpen.

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Ik heb het idee dat dit mijn geluksdag is.’

Hij gaf Tony een pond, deed een greep in de ton en haalde er drie papiertjes uit. Tony pakte ze aan en vouwde ze stuk voor stuk open.

‘Nee... nee...’ zei Tony bij de eerste twee. Maar bij het derde riep hij, met een theatraal gebaar: ‘Ja! We hebben een winnaar, dames en heren! Geluksgetal 405!’

Tony had zijn roeping gemist. Hij had een voortreffelijke veilingmeester kunnen zijn.

Jack ging zoeken op de tafel. Was het de whisky? De wijn?

Tony overhandigde hem een pakje chocoladekoekjes.

'*Wagon wheels!*' zei Tony. 'Hoe toepasselijk!'

'Zeg dat wel,' zei Jack met een blik op de huifkar die op het pakje was afgebeeld. 'Het wordt tijd dat ik het paard de sporen geef...'

Hij stak het pakje in zijn broekzak, bedankte Tony en liep terug naar de kokosnotenkraam.

Op het eerste gezicht leek het alsof Sarah een hoop klanten had, maar in werkelijkheid stonden de meesten te kijken naar een demonstratie van de brandweer. Verderop, bij de poppenkast, zaten al een heleboel kinderen met hun vaders en moeders op de grond, ongeduldig wachtend op de eerste voorstelling van de dag. Tijd om te beginnen, leek het, maar het doek was nog niet opgetrokken.

De kokosnotenkraam had in feite helemaal geen klanten. Sarah stond naast de kisten met kokosnoten, terwijl Daniël halfhartig ballen naar de hoepels gooide.

'Net op tijd,' zei Sarah. 'We moeten de zaak een beetje opschudden, Jack. We hebben tot nu toe nog maar tien pond gevangen.'

'Heb je er weleens aan gedacht prijsjes te geven in plaats van kokosnoten?' vroeg Jack.

'Doe niet zo mal, iederéén houdt van kokosnoten. Ze moeten er alleen nog achter komen hoe gemakkelijk het is om te winnen.'

'En mam zegt dat jij dat gaat laten zien,' zei Daniël.

'O, werkelijk?' vroeg Jack.

'Absoluut,' zei Sarah. 'Jij gaat wat Amerikaanse bravoure in het spel brengen. De sfeer van een kampioenschap. Glamour. Toeters en bellen.'

Ze gaf hem vijf van de zware houten ballen.

'Het is net honkbal. Maar dan zonder helm.'

'Maar wat als ik geen honkbal speel?'

'Stel je niet aan. Ik heb films gezien. Alle Amerikanen spelen honkbal.'

Jack keek naar de metalen poortjes en de kokosnoten die erin geklemd waren.

'Het kost trouwens een pond, Jack.'

‘Dit noem ik... dwang.’

‘Ik noem het liever een donatie voor een goed doel,’ zei Sarah met een grijns.

‘Ik zal het je betaald zetten,’ zei hij hoofdschuddend.

Jack wist dat hij geen keus had. Hij liep naar het op het gras geverfde stipje en bekeek de houten ballen.

Wanneer had hij voor het laatst een bal geworpen?

Zijn gedachten gingen terug naar het juniorenveld thuis, in Bay Ridge. Katherine en hij hielpen altijd met coachen wanneer hun dochter speelde. Soms was het alsof de wedstrijden er meer voor de ouders waren dan voor de kinderen.

In elk geval vergrootten ze de saamhorigheid.

Die herinnering, hier en nu, ineens zo levendig, ineens te dichtbij. Zijn vrouw voor zich te zien op die zonnige, gouden dagen voordat ze ziek werd...

Tijd om de bal te gooien, dacht hij.

Zonder warming-up kon dit pijn gaan doen.

‘Kom op, Jack!’

Vanuit het niets had Daniël een stel kameraden verzameld om toe te kijken. Ze joelden en sprongen op en neer. En Sarah had een paar van haar vriendinnen uit het dorp tevoorschijn getoverd, die begonnen te klappen.

Jack kreeg het gevoel dat hij in de val was gelopen, maar hij kon niet meer terug. Hij moest gooien en het moest een goede worp zijn. Anders was het on-Amerikaans!

Hij keek naar de doelen en koos de kokosnoot die het gemakkelijkst los leek te kunnen raken. Daarna nam hij, het publiek bespelend, de houding van de pitcher aan – grappig dat hij er meteen weer in zat, na al die jaren. Starend naar de grond draaide hij langzaam op zijn hakken, verzamelde kracht en bewoog zijn arm naar achteren, klaar om los te laten en...

Van achter zijn rug boorde zich een kreet door het geroezemoes van het feest.

Hard, vol angst, vol ontzetting, onmiddellijk herkenbaar als echt.

Dit was niet iemand die deed alsof.

3. De poppenspeler

Jack draaide zich om en liet de bal vallen.

Op het grasveldje bij de poppenkast kwamen ouders struikelend overeind, grepen hun kinderen en maakten dat ze wegwamen. Het gegil hield aan, wat op zo'n mooie zomerdag des te beangstigender was.

Hij richtte zijn blik op de poppenkast, waarvan de rood-wit gestreepte gordijntjes nog steeds strak dichtgetrokken waren.

Aan de zijkant van het theatertje stond een vrouw met slap hangende armen. Krijtwit was ze; ze ademde snel, met open mond.

Met wijd open ogen staarde ze naar wat er aan haar voeten lag.

En Jack wist nu waarom ze was gaan gillen.

Uit de kraam staken het hoofd en de schouders van een man. Roerloos en met een starre blik. Zodra Jack hem zag, wist hij dat het maar één ding kon betekenen.

Onmiddellijk zat hij in zijn vroegere rol. Andere mensen renden weg, Jack rende erheen.

Achter hem hoorde hij Sarah tegen Daniël zeggen dat hij moest blijven waar hij was. En terwijl Jack zich door de menigte wrong en de kraam naderde, merkte hij dat zij op gelijke hoogte met hem kwam en haar armen uitstreekte naar de vrouw.

Sarah trok de vrouw zachtjes naar achteren en Jack knielde neer bij de man op de grond, de poppenkastspeler, die een kostuum van rood en blauw satijn droeg.

Zijn rechterhand stak in Jan Klaassen, klaar voor de voorstelling – met rozig geverfde wangen, glinsterende ogen en een grijns van oor tot oor, die in het gips van zijn gezicht was gekerfd.

Jack maakte haast. De man ademde niet. Er was geen polsslslag...

Jacks handen gingen naar zijn borst en hij begon te drukken.

De ogen van de poppenspeler bleven glazig en uitdrukingsloos. Zijn dunne, piekerige grijze haren bewogen zachtjes, terwijl Jack rit-

misch op zijn borst duwde. De bril van de man lag naast hem, geplet door de val. Zijn ogen waren nog steeds wijd open.

En toen viel Jack iets op, terwijl hij toch maar het ritme aanhield.

De tanden van de man klemden op elkaar, alsof hij heel veel pijn had gehad, en op zijn lippen zaten dotten schuim.

‘Een hartaanval?’ vroeg Sarah, die naast hem neerknielde. ‘Iemand is een defibrillator gaan halen.’

Jack keek op. Hij wilde zeggen: *misschien is het daar te laat voor*, maar toen hij haar gezicht zag, zei hij in plaats daarvan: ‘Zou kunnen, ik weet niet hoelang hij niet heeft geademd.’

Jack trok snel de pop van de hand van de man af en legde toen zijn lichaam recht. Hij kantelde het hoofd van de man naar achteren om de luchtwegen toegankelijk te maken, klemde zijn vingers om de neus van de oude man en begon mond-op-mondbeademing toe te passen.

Hij telde de keren dat hij ademhaalde en schoof toen naar achteren, zodat Sarah de reanimatie kon voortzetten door op de borst te drukken.

Hij keek op – er had zich een kleine menigte om hen heen gevormd.

‘Er moet een ambulance komen, snel,’ zei hij ferm. ‘Dit gaat zo niet... en waar is de...?’

Jack had voor zijn ogen mensen zien wegglijpen – sommigen tijdens de uitoefening van hun functie. Dat moment leek altijd het enige wat hij niet kon accepteren.

Een moment waarop hij niets kon doen.

Even later hurkte een van de brandweerlieden haastig neer naast Jack en Sarah en vouwde een draagbare defibrillator open. Jack hield even op met de mond-op-mondbeademing.

‘Overhemd?’ vroeg hij. De brandweerman knikte, terwijl hij de kabels van de defibrillator uit de doos trok. Als er al een klein kansje was, dan hadden ze nog maar een paar seconden.

Sarah week terug, terwijl Jack de kraag van de man losmaakte en het overhemd openscheurde. De brandweerman reikte hem de kleefdooppen aan en Jack drukte de ene hoog op de borst van de man en de andere lager aan de andere kant.

Terwijl het apparaat begon op te laden, nam Jack even de tijd om de man die voor hem lag te bekijken.

‘Ken jij hem?’ vroeg hij Sarah.

‘Het is meneer Brendl,’ zei Sarah. ‘Iedereen kent meneer Brendl.’
‘Achteruit,’ commandeerde de brandweerman.

Het apparaat gaf een schok.

‘De ambulance is onderweg,’ zei iemand.

De brandweerman nam de beademing over en Jack ging weer ritmisch drukken.

Minuten gingen voorbij. Het feestgedruis was verstomd en de muziek gestopt, net als de draaimolen, alsof iedereen wilde dat de oude man zou blijven leven.

Jack voelde een hand op zijn schouder. De ambulance was gekomen. De brandweerman knikte naar hem – de doppen konden eraf. Hij trok ze los.

En in de hyperrealiteit van dat moment viel hem nog iets anders op. Onder de oksel van meneer Brendl zat een kleine tatoeage. Een vervaagde blauwe tattoo van een vogel.

Maar geen mooie vogel. Geen symbool van vrede. Geen roodborstje of een duif.

Nee.

Een gier.

Er kwam een gedachte bij hem op: Dat heb ik eerder gezien. Maar waar?

En opeens zag hij het weer voor zich. In de jaren negentig, toen de Russische maffia zich op Brighton Beach, in Brooklyn, had genesteld, had hij deze tatoeage gezien op het lichaam van een opgeblazen vetzak die op de rotsen van de pier van Brighton was aangespoeld. Voor hem waren de dagen van wodka en kaviaar voorbij.

En nu diezelfde tattoo.

Hier, in Cherringham.

De hulpverleners tilden Brendl op een brancard en brachten hem snel naar de ambulance. Jack en Sarah stonden op en keken hen na.

‘Denk je dat... er nog een kans is? Dat hij misschien...?’ vroeg Sarah.

Jack aarzelde, wat als antwoord volstond, dacht hij. ‘Ze zullen doen wat ze kunnen. En wij... we deden wat we konden.’

Jack vond het vreselijk dat ze de oude man niet hadden gered, maar nu zat hem iets anders dwars.

Brendl... Brighton Beach. Was er een verband?

Rustig aan, Jack, dacht hij.

*Het is een hartaanval. Elke dag gaan daar mensen dood aan. Einde
verhaal.*

Dat zei hij tegen zichzelf.

Maar die tatoeage. Die gier.

Is hier iets mis?

E-book december 2022

Dit is het vijfde deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Last Train to London*

Oorspronkelijke uitgever -be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment
Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Nannie Nieland-Weits

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak e-book Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6565 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6571 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.